

кога тѣ си хвърляха дрешките на гърба му, и той кротко имъ ги носѣше. Такова кротко добиче бѣ „Богданъ“ — тъй му бѣше името.

Една сутринъ дѣдо Боню, като отивалъ на нива, вижда Богдана, че си лежалъ на пжтя. Грабналъ той остена и „прасъ“, „прасъ“ два-три пжти прѣзъ гърба — ударя го! Скокналъ сиромасъ Богданъ, отбѣгналъ малко на страна, позапрѣлъ се, очитѣ му се налѣли съ сълзи, погледналъ мило-стиво къмъ дѣда Боня, и като че ли го запитвалъ: „хей, дѣдо, защо ме биешъ? Какво зло съмъ ти сторилъ?“ Клетиятъ Богданъ! Отъ очитѣ му сълзи текли, но нали не може да говори! Погледналъ той, погледналъ на дѣда Боня, завъртѣлъ глава, като че ли рекълъ: „Ще те питамъ азъ тебе!“ и си заминалъ.

Отъ тогава вече Богданъ толкова намразилъ дѣда Боня, че въ двадесетъ души да чуе гласа му, познава го и трѣгва да го гони!

Една вечеръ дѣдо Боню се връщалъ отъ нива. Въ това врѣме Богданъ си пасѣлъ край пжтя. Щомъ съгледалъ воловетѣ на дѣда Боня, изплюва налапаната трѣва, наежва се сърдито и трѣгва къмъ колата. Замръзва дѣдо Боню въ колата, като го вижда. Разбралъ той, че Богданъ иде да си управля старата смѣтка съ него, и замислюва какво да прави.

До като той размисля така, Богданъ бързо пристига до колата и запира отпрѣдъ, като човѣкъ, воловетѣ. Слѣдъ това заобикаля отъ страна колата, дано да смъкне дѣда Боня. Тозъ часъ дѣдо Боню бързо се хвърля отъ колата, па бѣгъ — къмъ една близка крива круша. До като Богданъ го настигне, той се покатерва на крушата.